

ת"פ 59717/12/15 - מדינת ישראל נגד מחמוד בדורה

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 59717-12-15 מדינת ישראל נ' בדורה
תיק חיצוני: 287217/2015

מספר בקשה: 5

בפני כבוד השופט דרור קלייטמן
מבקשים מדינת ישראל
נגד
משיבים מחמוד בדורה

החלטה

1. כנגד הנאשם הוגש ביום 28.12.15 כתב אישום המייחס לו עבירה של הסעת 4 תושבים זרים אשר שהו בישראל שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב 1952.
2. לאחר הגשת כתב האישום פנתה ההגנה בבקשה לקבלת חומרי חקירה ובכללם סטטוס תיקי החקירה שנפתחו כנגד ארבעת השוהים הבלתי חוקיים. ביום 01.11.16 מסרה המאשימה לבא כוח הנאשם כי התיק בעניין השוהים הבלתי חוקיים נסגר ובדיון שהתקיים ב-08.11.16 עלה בידי ההגנה להבין כי התיק נגדם נסגר מחוסר עניין לציבור.
3. בתאריך 6.4.17 הוגשה מטעם ההגנה בקשה לביטול כתב האישום בטענה מקדמית של הגנה מן הצדק. טענת הנאשם היא כי התנהלותה של המאשימה אשר הגישה כתב אישום כנגד הנאשם בגין הסעת שוהים בלתי חוקיים אך סגרה את תיקיהם של השוהים הבלתי חוקיים עצמם בעילה של חוסר עניין לציבור, הינה מפלה, פסולה ואסורה והדבר נוגד את הזכות לשוויון אשר ניצבת במרום חוקיה של מדינת ישראל.
4. בתגובתה, דוחה המאשימה את טענותיו של הנאשם וסוברת שאין מדובר באכיפה בררנית אלא בשתי עבירות שונות, כאשר מדיניות התביעה היא להגיש כתבי אישום בגין ביצוע עבירות של הסעת שוהים בלתי חוקיים ואילו בעבירות של שהייה בלתי חוקית נהוגת התביעה בהתאם להנחית פרקליט המדינה אשר קובעת קריטריונים להגשת כתבי אישום כנגד שוהים בלתי חוקיים. בעניין זה סוברת המאשימה כי אין דין שתי העבירות שווה ואף העונש בגין שונה.

5. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

6. על מנת לעמוד בגדרי היסוד של "הגנה מן הצדק" נדרשים לעבור שלושה מבחנים אשר נקבעו בע"פ 485502/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ:

א. זיהוי הפגם הנטען בעניינו של הנאשם ועמידה על עוצמתו במנותק משאלת אשמתו או חפותו.

ב. עריכת איזון בין הנזק שיגרם מקיום ההליך לבין הנזק שיגרם לציבור מאי העמדתו לדין של הנאשם.

ג. בחינת האפשרות לרפא את הפגמים באמצעים מתונים יותר מאשר ביטולו של כתב האישום.

7. בעניין שבפניי, אין ההגנה עומדת אף במבחן הראשון שנקבע בהלכת בורוביץ, מאחר ולא מצאתי כי נפל פגם בהתנהגותה של המאשימה. גם אם מדובר באירוע עובדתי אחד, הרי שהנאשם מואשם בעבירה שונה מזו בה נחשדו החשודים האחרים. קבלת החלטות בעניין העמדה לדין של נאשמים שונים בעבירות שונות הינה תפקידה של התביעה ובית המשפט יתערב אך ורק כאשר זו סוטה באופן ברור ממתחם הסבירות.

8. כפי שציטטה ב"כ הנאשם בבקשתה את פסיקת בית המשפט העליון בבג"ץ 6396/96 זקין נ' מדינת ישראל : **"אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או כל יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא"**. במקרה שבפניי אין מדובר במצבים דומים, הנאשם מואשם בעבירה שונה מזו בה נחשדו החשודים האחרים. כבר המחוקק ערך אבחנה בין העבירות, המתבטאת בעונש המקסימלי שנקבע לכל אחת מן העבירות. כך הדבר גם בפסיקה הנוהגת במסגרתה מוטלת ענישה מחמירה יותר בגין העבירה בה מואשם הנאשם. בית המשפט העליון נתן דעתו מספר רב של פעמים לעניין חומרתה של עבירת הסעת השב"חים, למשל ברע"פ 3674/07 סאלם נ' מדינת ישראל : **"אך אם ברצוננו לשרש את התופעה ולמנוע כניסתם של תושבי האזור לישראל שלא כדין, עלינו להרתיע בראש-ובראשונה את המעסיקים והמסיעים המפיקים תועלת כלכלית מהפרת החוק"**. וכן ברע"פ 5198/01 חטיב נ' מדינת ישראל : **"כאמור לעיל, הועבר הדין בבקשה שלפנינו למותב תלתא כדי להבהיר מה רמת**

הענישה הראויה בעבירות מהסוג הנדון. סבורני כי דברו של המחוקק וקולם של הפיגועים מחייבים את בתי המשפט לאחוז היום באמות מידה עונשיות מחמירות יותר מאלה שבהן החזיקו, לפעמים, בעבר. דברים אמורים במעשי עבירה העלולים להוליד מעשי זוועה נוראים, ועל התגובה העונשית להיות חמורה וקשה".

9. מהאמור לעיל עולה כי לא ניתן להצביע על אכיפה בררנית בה נקטה המאשימה ועל כן לא מצאתי בסיס לטענה המקדמית ומשום כך דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, כ"ח ניסן תשע"ז, 24 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.